

คำนำสำนักพิมพ์

ขณะที่ตรวจต้นฉบับหนังสือเรื่อง **เกิดมาเพื่อชัยชนะ** อยู่นั้น ไม่แน่ว่า่าน้ำตาเริ่มขอบตาไปกี่ครั้ง ด้วยความซาบซึ้งใจและสะเทือนใจในคราวเดียวกัน

คุณไม่ควรยึดติดกับความสุข เพราะชีวิตไม่ได้มีเพียงแค่ความสุข ดังนั้นคุณจึงควรเตรียมความพร้อมให้จิตใจเมื่อความทุกข์เข้ามาเยือน ถ้าจิตใจของคุณเข้มแข็งพร้อมที่จะฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการแล้ว เมื่อนั้นคุณก็ไม่ต้องกลัวสิ่งใดอีกต่อไป

หนังสือเล่มนี้นำเสนอเรื่องราวประสบการณ์จริงซึ่งไม่ควรถูกมองข้าม เพราะแต่ละเรื่องล้วนมีคุณค่า ทั้งยังมี ‘กำลังใจท้ายบท’ เพื่อเน้นย้ำสิ่งสำคัญที่นักเขียนต้องการสื่อให้แก่ผู้อ่านอีกด้วย นอกจากจะช่วยสะกิดใจให้คุณได้ขบคิดในการดำเนินชีวิตอย่างมีสติและไม่ประมาทแล้ว ยังจะทำให้คุณเกิดแรงบันดาลใจที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตให้ดีขึ้นอีกด้วย

รับประกันได้เลยว่า ถ้าคุณหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน ชีวิตคุณ จะพบเจอแต่ชัยชนะแน่นอน

beBRIGHT

Have a brighter day!

คำนำผู้เรียบเรียง

เรื่องจริงที่เกิดขึ้นหลายเรื่อง เป็นตัวอย่างสอนใจเราให้หุ่กคิดได้ เป็นอย่างดี บางเรื่องเมื่อได้รู้ได้เห็นก็มีความสุข ทั้งยังสร้างกำลังใจให้เรา มุ่งมั่นมุ่มานะไปเบื้องหน้า บางเรื่องกลับเศร้ารันทดสลดใจ แต่ก็แฝงไว้ ด้วยคติให้เราได้นำไปคิดเปรียบเทียบ และไม่กระทำเรื่งน่าเศร้าซ้ำรอย

เรื่องราวและเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้น และเราได้เห็นอยู่ทุกเมื่อ เชื่่อวันในชีวิตนั้น อาจเป็นสิ่งที่ค้างคาในใจใครบางคนมานาน เขา ไม่กล้าพูด ไม่กล้าเล่า ด้วยเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่ควรค่าที่คนอื่น จะมารู้ แต่เรื่องเหล่านั้นกลับเป็นเรื่งที่น่าสนใจและสะเทือนใจที่สุด

ดอกเตอร์ไต้ฉินจื้อ เป็นนักประพันธ์ นักคิด และนักพูด ที่มี ชื่อเสียงของไต้หวัน มีผลงานรวมเล่มมากมาย และได้รับเชิญให้เป็น วิทยากรในหลากหลายสถานที่ ดอกเตอร์ไต้ฉินจื้อเก่งกาจสามารถ ในวงการสื่อสาร มีผลงานเขียนงานบรรยายให้กำลังใจและสร้างแรงบันดาลใจให้แก่ผู้อ่านและผู้ฟัง ให้คิดในแง่บวก มองโลกในแง่ดี ไม่ละทิ้งปณิธานและความฝัน

กว่าจะได้เป็นดอกเตอร์ซึ่งจบจากสหรัฐอเมริกาอย่างในวันนี้ เขาเคยสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ติดมาถึงสองครั้ง กว่าสอบโทเฟล เพื่อไปเรียนต่อได้ ก็ต้องสอบถึงแปดครั้ง ถ้าเป็นคนท้อแท้ไม่มุ่งมั่น ก็คงจะละทิ้งความฝัน แล้วจมปลักอยู่ในความพ่ายแพ้ไปตลอดชีวิต แต่เขามุ่มานะบากบั่นและพยายามจนเรียนต่อได้สำเร็จ

หนังสือเล่มนี้ของดอกเตอร์ไต้เฉินจื้อ รวบรวมเรื่องที่เกิดขึ้นจริง จากคำบอกเล่าของผู้คน และเรื่องจากเหตุการณ์รอบๆ ตัว ทำให้เราได้สัมผัสและซาบซึ้งใจกับเรื่องจริงประสบการณ์จริงเหล่านั้น ผ่านบทบาท และเหตุการณ์ด้านการแสดงบนเวที ซึ่งถ่ายทอดเป็นตัวอักษรผ่านหน้าหนังสือ

ถึงแม้จะเป็นหนังสือที่บันทึกเรื่องราวจากไต้หวัน แต่ความรู้สึก สะเทือนอารมณ์ ปลุกปล้ำ หรือเรื่องที่ทำให้ฉุกคิด ต่างก็เป็นอารมณ์สากลของมนุษย์ หวังว่าคุณผู้อ่านจะรู้สึกดี ได้สาระและข้อคิดจากการอ่าน เรื่องราวเหล่านี้บ้างไม่มากก็น้อย

รุ่งอรุณ ลิณธียากร

คำนำนักเขียน

“ให้ความอึดใจและความกระตือรือร้น กลายเป็นพลังผลักดันให้
มูมานะต่อไป”

ไต้เงินจ้าว

โรงเรียนประถมแห่งหนึ่งจัดการแข่งขันกีฬา นักเรียนทุกคนต่างก็เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆ ด้วยความตื่นเต้นดีใจ มีนักเรียนอยู่ห้องหนึ่งแข่งขันวิ่งผลัดได้เป็นที่โหล่ในการแข่งขันครั้งนั้น เพียงเท่านี้ ทุกคนต่างก็ท้อแท้และเสียใจกันมากพออยู่แล้ว ทว่าชั่วร้ายคุณครูยังสั่งให้พวกเขาเขียนจดหมายสำนึกผิด เพื่อทบทวนความผิดว่าทำไมถึงวิ่งได้ที่โหล่อีก

อะไรกัน...วิ่งได้ที่โหล่แล้วยังต้องเขียนจดหมายสำนึกผิดอีกหรือนี่ แต่เด็กๆ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันเป็นความผิดตรงไหน ให้เขียนก็คงเขียนไม่ได้หรอก เด็กๆ รู้สึกทุกข์ทรมานเป็นอย่างยิ่ง ผู้ปกครองก็คิดไม่ถึงว่าจะเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น จึงพากันไปทักท้วงครูใหญ่ จนทางโรงเรียนต้องออกหน้ามาขอโทษ เรื่องนี้จึงจบลง

ผมเป็นคนตัวเตี้ย กีฬาจำพวกวิ่งแข่งนั้น สำหรับผมแล้วถือว่าเป็นเรื่องยากลำบากทีเดียว ทว่าจริงๆ แล้วจุดประสงค์ของการแข่งขันกีฬาคืออะไรกันเล่า คือการทำให้เด็กๆ ราเริงเป็นสุข มิใช่การลงโทษเด็กๆ เสียหน่อย บางคนเรียนเก่ง บางคนวิ่งเก่ง หรือบางคนเก่งดนตรี การแข่งขันจึงมีไว้เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้เรื่องความมุ่งมั่นตั้งใจ ความสามัคคี และรู้จักแบ่งปันความสุขแห่งชัยชนะกับผู้อื่นต่างหาก

ยังมีเรื่องของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งมาซ้อมที่โรงเรียนแต่เข้าตรู่ทุกวันเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันวอลเลย์บอลชิงถ้วยรางวัลระดับชั้น พวกเขาฝึกซ้อมอย่างหนักถึงสองเดือนกว่า ถือได้ว่าเป็นเต็งหนึ่ง และมีโอกาสชนะสูงมาก แต่ว่าในการแข่งขันจริง พวกเขากลับทำได้ไม่ดีจนพ่ายแพ้ตกรอบไป

ในตอนนั้น นักเรียนชายกลุ่มนี้หลังน้ำตาด้วยความเสียใจขนาดพลุดิ่งที่เตรียมไว้ฉลองก็ไม่มีโอกาสได้นำออกมาใช้ จะทำอะไรดีละ นักเรียนชายกลุ่มนี้จึงมอบพลุดิ่งให้แก่คู่แข่งที่เอาชนะพวกเขาได้เพื่อให้พวกเขาได้นำไปฉลองชัยชนะ

วันต่อมา นักเรียนกลุ่มนี้ก็ยังตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อไปฝึกซ้อมวอลเลย์บอลที่โรงเรียนอีก ทำไมถึงทำแบบนี้เล่า ก็เพราะพวกเขานัดกันว่าจะมาช่วยฝึกซ้อมให้แก่ทีมที่เอาชนะพวกเขาได้ หวังว่าทีมนั้นจะคว้าตำแหน่งแชมป์มาได้

หากชนะก็คงจะดีใจ แต่เมื่อแพ้ ก็มอบพลุดิ่งฉลองชัยให้แก่ฝ่ายตรงข้าม เพื่อแสดงความมีน้ำใจนักกีฬา แถมยังช่วยเป็นคู่ฝึกซ้อมให้แก่ทีมตรงข้าม และอวยชัยอวยพรให้พวกเขาได้รางวัลชนะเลิศ ก็ยังเป็นแบบอย่างและแสดงถึงควมมีสติปัญญาในการส่งเสริมให้ผู้อื่นประสบความสำเร็จ

นักเรียนกลุ่มนี้ไม่ต้องไปเขียนจดหมายสำนึกผิดอะไรกับเขาหรอก พวกเขาได้ใช้การกระทำที่เป็นรูปธรรม และมีความเป็นผู้ใหญ่แปรเปลี่ยนความท้อแท้และความผิดหวังให้กลายเป็นการอำนวยพร พวกเขาเข้าใจถึงความนัยของคำว่าแพ้ชนะ และตระหนักว่า **ความมุ่งมั่นตั้งใจ การแบ่งปันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การได้รับความภาคภูมิใจร่วมกันของกลุ่มนั้น จึงจะเป็นความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งชีวิต**

ที่ไทเป มีชายผู้หนึ่งอายุสี่สิบแปดปีชื่อ หวางเฮ่า ทั้งหูหนวก และเป็นใบ้ เขาทำงานพิเศษมาสารพัด ไม่ว่าจะเป็นเด็กส่งหนังสือพิมพ์ คนงานทาสี เป็นพนักงานฝ่ายผลิตในโรงงานอิเล็กทรอนิกส์ ช่างไฟฟ้า ประปา ต่อมาเขาเข้าทำงานขายบ้านให้แก่บริษัทตัวแทนอสังหาริมทรัพย์ แห่งหนึ่ง พุทโธเอ๋ย! ฟังก็ไม่ได้ยิน แถมยังพูดไม่ได้ จะไปขายบ้าน ได้อย่างไรกันเล่า

ถึงกระนั้นหวางเฮ่าก็ยังใส่เสื้อสูทไปตลาดแต่เช้าทุกวัน อาศัย ความกล้าและความมั่นใจจัดวางกระดานประกาศซื้อขายบ้าน ไม่ว่าพบใคร ผ่านมาก็โค้งคำนับพร้อมแจกใบปลิวให้ ไม่ว่าใครที่ได้พบชายวัยกลาง คนไม่พูดไม่จา เอาแต่โค้งคำนับพร้อมยื่นใบปลิวให้ ต่างก็ขี้เกียจจะสนใจ และขี้เกียจรับใบปลิวด้วย

และก็เป็นเช่นนั้นไปเรื่อย แต่หวางเฮ่าไม่สนว่าจะโดนแดดแผดเผา หรือจะโดนฝนซัดสาด ยังคงยืนแจกใบปลิวอย่างมุ่งมั่นตั้งใจรวดเดียว เกือบสี่ชั่วโมง บนใบปลิวเขียนว่า ‘หากต้องการหาบ้าน กรุณาติดต่อ ผู้จัดการบริษัทแห่งนี้’ ต่อมาจิตวิญญาณแห่งความไม่ย่อท้อของเขาทำให้ ผู้คนประทับใจ ต่างก็เจาะจงให้เขาเป็นตัวแทนซื้อขายบ้านให้ ทำให้เขา กลายเป็นตัวแทนซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ที่มีชื่อเสียงและเป็นที่กล่าวถึง มากคนหนึ่ง

ผู้จัดการหญิงผู้มีประสบการณ์ยี่สิบกว่าปีของบริษัทประกันภัย แห่งหนึ่งกล่าวว่า เธอพบเห็นหวางเฮ่าโค้งคำนับแจกใบปลิวอยู่บ่อยครั้ง มักจะตำหนิอยู่ในใจว่า ‘บริษัทนี้ไม่รู้ว่าจะสอนพนักงานขายมาอย่างไรกันนะ แค่มารยาทพื้นฐานอย่างการทักทายลูกค้าสักคำยังไม่รู้จักเลย’

จนกระทั่งสื่อมวลชนได้รายงานถึงเรื่องราวของหวางเฮ่า ตัวแทนซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ที่หูหนวกและเป็นใบ้กันยกใหญ่ เธอ

ถึงได้ร้อใจและรู้สึกละอายแก่ใจ เมื่อมาพบหวางเฮ่าและกล่าวกับเขาว่า
“ขอโทษด้วยจริงๆ นะคะ ฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าคุณพูดไม่ได้...”

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับอุปสรรคและความอับจนหนทาง หวางเฮ่า
ก็ยังคงทำงานด้วยความขี้มอแม่มทุกวัน คติเตือนใจของเขาก็คือ **‘หมิ่น
เรื่อง ขอให้ขยันก็กลายเป็นเรื่องง่าย ขี้เกียจก็กลายเป็นเรื่อง
ยาก’**

หากหวางเฮ่าสวมเครื่องช่วยฟังก็คงจะได้ยินเสียง แต่เขาไม่ชอบ
เสียงอึกทึก เขาได้อยู่ห่างจากโลกอันลึบสนวนุ่นวายนี้ เพื่อเพิ่มความมุ่งมั่น
ตั้งใจในการขายบ้าน เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจซบเซา **อย่ามัวแต่โทษ
ดินฟ้ากันว่าผู้อื่น ควรขยันปนให้น้อยลง ลงมือทำให้มากขึ้น
ต่างหาก**

หุ่่น่า เดิมเป็นนักเทนนิสที่มีชื่อเสียงของประเทศจีน แต่ใน
ค.ศ. 1982 ขณะที่หุ่่น่าอายุสิบเก้าปีนั้น ได้เดินทางไปสหรัฐอเมริกาภายใต้
การนำของโคซเลินเจียนฉิว เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันเทนนิสระดับรัฐ
แต่หุ่่น่ากลับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยในการเดินทางครั้งนั้น ต่อมา
เธอได้ร้องขอลี้ภัยทางการเมืองในสหรัฐอเมริกา จน ‘กรณีหุ่่น่า’ กลายเป็น
ข่าวครึกโครมในปีนั้น

หลังจากนั้นหุ่่น่าก็ประสบความสำเร็จอย่างสูงในช่วงระยะเวลา
แปดปีของการเป็นนักเทนนิสมืออาชีพในสหรัฐอเมริกา ขณะนี้เธอปักหลัก
อาศัยอยู่ที่ไต้หวัน ยี่สิบหกปีต่อมา เธอได้กลับไปยังเมืองเฉิงตู มณฑล
เสฉวน เพื่อถ่ายทำชีวประวัติช่วงแรกของชีวิต และได้ไปเยี่ยมโคซหุ่่นาง
ชื่อ สวีปี้ฟาง ซึ่งมีอิทธิพลต่อเธออย่างมาก

โคซสวีปี้ฟางเกษียณอายุแล้ว ทั้งร่างของโคซมีอาการบวมตาม
ไขข้อเนื่องจากสภาพอากาศชื้น เธออาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียมที่ไม่มีลิฟต์

จึงลงมาชั้นล่างไม่ได้เพราะเดินเหินไม่สะดวก

พูน่าเล่าว่า ขณะที่อยู่ในเกมการแข่งขัน และทุกครั้งที่เริ่มจะหายใจหอบหมดแรง เธอจะนึกถึงเงาของโค้ชสวีบี้ฟาง เพราะว่าขณะที่ฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาสมรรถภาพให้ร่างกายกันนั้น โค้ชสวีบี้ฟางจะต้องวิ่งนำหน้าเธออยู่เสมอ ซึ่งก็คือนักกีฬาวิ่งไปไกลเท่าใด โค้ชก็วิ่งไปไกลเท่านั้น

ทั้งคู่ไม่ได้พบกันมานานถึงยี่สิบหกปี เมื่อได้ไปพบโค้ชสวีพูน่าถึงได้รู้ว่าเพื่อเป็นการกระตุ้นให้เธอฝึกซ้อมการพัฒนาสมรรถภาพร่างกายด้วยการวิ่งนั้น โค้ชได้กระทำตนเป็นตัวอย่างที่ดี วิ่งนำอยู่ด้านหน้าของพูน่าทุกๆ ที่รู้ว่าตนเองตั้งครร์อยู่ จนเป็นเหตุให้เกิดการแท้งบุตร แต่ความลับนี้โค้ชไม่เคยบอกศิษย์รักอย่างพูน่าเลย ปิดบังเธอมาเกือบสามสิบปี

ชีวิตมนุษย์มีเรื่องราวงดงามน่าปลาบปลื้มประทับใจเกิดขึ้นมากมาย ทำให้เราได้เห็นว่าท่ามกลางความสับสนวุ่นวายในชีวิต ก็ยังเต็มไปด้วยเรื่องราวอันสวยงาม และเราได้เรียนรู้ว่า **จงทำให้ความอิมเมจและความกระตือรือร้นในใจก่อเป็นพลังผลักดันให้เรามุ่งมั่นต่อไป**

พ่อค้าชาวอาหรับนายหนึ่งเล่าให้บรรดาพ่อค้าเพชรพลอยฟังว่า “มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผมเกิดหลงทางในทะเลทราย อาหารก็กินจนหมดไปแล้ว น้ำดื่มก็หมดแล้วเช่นกัน ขณะที่กำลังสิ้นหวัง ผมรู้ตัวถึงความตายอยู่ไม่ไกลแน่ๆ แล้ว ต่อมาผมก็ลองลี้ว้งค้นลงไปในถุงสัมภาระอย่างละเอียด ก็พบถุงเล็กๆ ใบหนึ่ง ลองคลำดูก็คล้ายๆ กับพวกธัญพืช ผมดีใจจนแทบคลั่ง แต่ว่าหลังจากเปิดออกดูแล้วก็พบว่ามันคือถุงไข่มุก”

ไข่มุกนั้นต่อให้ราคาแพงล้ำค่าเพียงใด แต่ในขณะที่กำลังต้องการ

อาหารเพื่อมาประทังชีวิตต่อไปนั้น ก็ไม่ต่างจากก้อนหินดี ๆ นี่เอง รังแต่จะนำมาซึ่งความสิ้นหวังและความทุกข์ทรมาน

เรื่องราวที่งดงามน่าประทับใจนั้น เลอค่าที่สุดสำหรับจิตวิญญาณแห่งความเป็นมนุษย์ เรื่องราวเหล่านี้ทำให้เราได้พบกับความประเสริฐและความอบอุ่นแห่งชีวิต ขอเพียงเรามีความรัก ความกระตือรือร้น และความปลื้มปริ่มอยู่ในจิตใจ ชะตาชีวิตของเราคงจะไม่ยากจนข้นแค้นจนเหลือแต่เพียงเงินและไข่มุกเท่านั้นหรอก

กำลังใจท้ายบท

ผมเขียนบทความมาแล้วมากมาย ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องที่ผมประทับใจมาก เพื่อเป็นการรวบรวมเรื่องประทับใจเหล่านั้นไว้ด้วยกัน ผมจึงจัดรวมเล่มเป็นหนังสือ **เกิดมาเพื่อชัยชนะ** เล่มนี้ เรื่องราวเหล่านี้เคยปรากฏอยู่ในผลงานเขียนอื่นๆ ของผมมาก่อน แต่หลังจากที่นำมาเรียบเรียงใหม่ และสอดแทรกภาพประกอบใหม่ๆ เข้าไป ก็ทำให้ผมได้ตระหนักถึงความงดงามแห่งจิตใจคน และได้ซาบซึ้งกับเรื่องจริงอีกครา ผมหวังว่าคุณผู้อ่านจะชอบด้วยเถิดเช่นกัน

ขอบคุณครับ

ดอกเตอร์ไฉ่เงินจื้อ

สารบัญ

ภาคที่ I

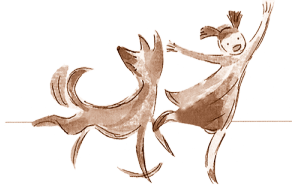
รู้ค่าแห่งชีวิต มอบความรัก ความห่วงใยจากใจจริง

- เรื่องของข้าวต้มหนึ่งชาม 18
- เธอทิมเข็มฉีดยาลงบนท้องของตนเอง 26
- คุณปู่ผู้ร่ำรวยให้เงินเลี้ยงแหบแห้งในศาล 32
- พ่อฉันเป็นกัปตันเรือ 42
- เขาคุกเข่าต่อหน้าแม่ผู้แก่ชรา 52
- รักเขาก็อย่าแข่งเขา 58
- ความทุกข์จะผ่านพ้นไป
หลงเหลือไว้เพียงความงดงาม 66

ภาคที่ 2

เปี่ยมไปด้วยรอยยิ้ม คอยรดน้ำให้ผู้อื่นชุ่มชื่นใจ

- แม่อุ้มท้องเรานั้นหนักเพียงใด 78
- วันนั้นผมอาบน้ำสระผมให้พ่อ 86
- เป็นผู้รุดน้ำให้ผู้อื่นชุ่มชื่นใจ 94
- โอเอ๋ย! ฉันไม่คู่ควรที่จะได้รับคำชมหรือ 102
- คือนั่นถ้าแก่แปลกหน้าให้บะหมี่แก่เธอหนึ่งชาม 108
- ครูที่เปิดตาข้างหนึ่ง ปิดตาข้างหนึ่ง 116
- ผมจะใจแข็งเหมือนเนื้อกรรยาตนเองได้หรือไม่ 124

ภาคที่ 3

อภัยให้อย่างสนิทใจ

แสดงให้เห็นถึงความรักด้วยปัญญา

- ลูกผู้พี่ที่เป็นบาทหลวงจะลวนลามฉัน 136
- ครูคะ พี่ทหารคนนั้นรักครูค่ะ 144
- ความเข้มงวดก็เป็นเมตตาธรรมอีกอย่าง 154
- ครูคะ หนูจะเป็นนางงามค่ะ 162
- พระจันทร์ที่ส่องสว่างในใจฉัน 172
- พ่อครับ อย่าไปคิดบัญชีกับครูเลย 180

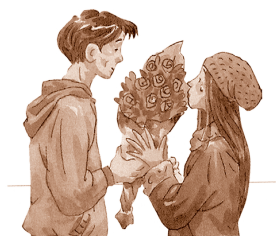

ตอนที่ 4

เปิดใจยิ้มให้เบิกบาน หยิบยื่นมือแห่งมิตรภาพ

- วันที่กระแสนมหนาวจู่โจม เธอผิदनดีเสียแล้ว 190
- เด็กหญิงขายดอกกุหลาบบนท่าเรือ 198
- ชายผู้มาสายเสมอเวลานัด 204
- ลอกคราบออกจากรัง
จึงจะกลายเป็นผีเสื้อแสนสวยโบยบิน 210
- แม่ครับ
ผมมีหน้ายิ้มตั้งแต่เปิดลิบสองหน้าเชียวนะครับ 218
- เมื่อแม่ผู้แก่ชราทำให้ในปรโลก 224
- ความลับที่พ่อแม่เก็บงำไว้สามสิบกว่าปี 230

ตอนที่ 5

เปิดใจ มองโลกหลากสี

- ผมเชื่อว่าคนเราเกิดมาเพื่อช่วยกันนะ 240
- หลับตาลงสิ คุณถึงจะมองเห็น 248
- แม่คะ ในกับข้าวมีเส้นผมของแม่คะ 254
- รีบมาดูพื้นที่หาดูได้ยากกันเร็ว 260
- หญิงชราที่บนร่างปกคลุมไปด้วยรังมด 266
- นักมวยผู้ไม่หยุดเต้นและออกหมัด 272

ภาคที่ I

รู้ค่าแห่งชีวิต

มอบความรักความห่วงใยจากใจจริง

เรื่องจ้อง ข้าวต้มหนึ่งชาม

- เด็กทุกคนหวังว่าจะได้รับความสำคัญ การยอมรับ และความเชื่อถือ
- การลงทุนในรักและความห่วงใยสามารถจุดตะเกียงในใจของเด็กให้สว่างได้

พ่อแม่ของจินเจิงทำงานในตัวเมืองมาตลอดเป็นเวลานาน ได้ยินมาว่าความล้มเหลวของทั้งคู่ไม่ค่อยดี พวกเขากลับมาหานานโกว เพื่อเยี่ยมจินเจิงซึ่งเป็นลูกโทนคนนี้น้อยมาก จินเจิงเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จึงต้องอาศัยอยู่กับคุณย่าเพียงลำพัง

เพราะว่าเขาไม่มีพ่อแม่คอยอบรมสั่งสอน จินเจิงจึงกลายเป็นเด็กเหลือขอ อยู่ที่โรงเรียนก็รังแกเพื่อน พอเลิกเรียน เขาก็เก็บกิ่งไม้จากข้างทางแล้วก็เที่ยวโยนเข้าไปในสวนของคนอื่น บางทีก็ถึงขั้นเก็บก้อนหินไปเที่ยวปาใส่เด็กๆ อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

วันหนึ่งมีคุณยายพาหลานมาฟ้องฉันว่า จินเจิงเอาก้อนหินปาใส่หลานของเธอ

พูดกันตามตรง ฉันเองก็ปวดหัวมาก จินเจิงไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ มีพฤติกรรมเหลือขอ ไร้เหตุผล ฉันเองก็เคยว่ากล่าวตักเตือนไปหลายหนแล้ว แต่ก็ไร้ผล เขาก็ยังคงทำอะไรตามอำเภอใจเช่นเดิม

แต่จินเจิงเก่งเรื่องพลศึกษามาก วิ่งแข่งที่ไรก็ได้ที่ 1 แต่ในขณะที่มือไม้ของลูกชายคนเล็กของฉันกลับไม่คล่องแคล่วว่องไว วิ่งแข่งที่ไรก็ได้ที่โหล่ทุกที ฉันนึกคิดขึ้นมาได้ทันที จึงบอกกับจินเจิงว่า “จินเจิง เธอวิ่งแข่งเก่งขนาดนี้ มาเป็นครูสอนวิ่งแข่งให้ลูกของครูจะได้ไหม”

จินเจิงตอบตกลงด้วยความยินดีว่า “ครับ”

แต่ลูกชายของฉันที่เพิ่งอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นคนขี้อายมากจนไม่ยอมเรียนวิ่งแข่ง ทว่าจินเจิงก็วิ่งรอบสนามอย่างอดทนทุกวัน เพื่อแสดงเป็นตัวอย่างให้ลูกชายของฉันได้เห็น หลังจากวิ่งจนครบเจ็ดรอบ ลูกชายของฉันถึงยอมวิ่งมือกับจินเจิงและเริ่มเรียนวิ่งเหยาะๆ

วันหนึ่งจินเจิงป่วย มีไข้สูง ไม่ได้มาโรงเรียนสองวัน ตอนพักกลางวันฉันจึงไปตลาดเพื่อซื้อแอปเปิลแล้วไปเยี่ยมเขาถึงบ้าน จินเจิงและคุณย่าอาศัยอยู่ในห้องที่มีต้อบ เตี้ยงเล็กๆ ของเขาตั้งอยู่ที่มุมห้องรับแขก ไม่มีหน้าต่างและแสงสว่าง

จินเจิงนอนชมด้วยพิซโซ่บนเตียงเล็กในห้องรับแขก พ่อเขาเห็นฉันเข้าก็เริ่มน้ำตาาร่วง คุณย่าซึ่งอายุมากแล้วก็กล่าวด้วยความเสียใจอยู่ข้างๆ ว่า “เด็กคนนี้ไข้สูงขนาดนี้ ฉันเองก็ไม่ว่าจะทำยังไงดี พ่อแม่เขาก็ไม่ได้กลับมาเยี่ยมเขาเลยตั้งครึ่งปีแล้ว...”

ฉันไม่เคยเห็นจินเจิงร้องไห้มาก่อน เด็กคนนี้ ที่เมื่อก่อนทำตัวเกกมะเหรกเกร เทียวโยนกิ่งไม้ ปาก่อนหินใส่คนอื่น ก็เพราะพ่อแม่แทบจะไม่ต้องการเขาแล้ว เขาอนชมบนเตียงอย่างเดียวดาย แอบซ่อนใบหน้าที่มีน้ำตาและความสะอึกสะอื้นไปทางกำแพงอันมืดมิด

ฉันเข้าไปนั่งคุกเข่าใกล้จินเจิงแล้วลูบหน้าผาก พร้อมกับใช้ผ้าชื้นเช็ดหน้าเช็ดตาให้ แล้ววางแอปเปิลไว้ที่หัวเตียง ขณะที่มองไปที่จินเจิงจู่ๆ ฉันก็นึกได้ว่าเขาไม่ใช่เด็กไม่ดี เกกมะเหรกเกร ไม่เชื่อฟัง เขาเป็นเพียงแค่เด็กน่าสงสารผู้ขาดความรักความอบอุ่นจากพ่อแม่เท่านั้น

ณ ตอนนั้น ฉันลูบหัวและมองน้ำตาของจินเจิง ปากก็ฮัมเพลงกล่อมเด็กไปด้วย ‘เปลหวายเอ๋ย เปลไม้ไผ่เอ๋ย คล้ายดังเรือลำน้อย เด็กน้อยเอ๋ย หลับตาลงสิ รีบนั่งเรือออกไปเที่ยวล่องในมหาสมุทร ข้ามน้ำข้ามทะเล ไม่ต้องมีไม้พาย ไม่ต้องพาย เด็กน้อยเอ๋ย หลับตาลงสิ รีบนั่งเรือออกไปเที่ยว...’

ต่อมาไม่นานก็เกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งใหญ่ เมื่อวันที่ 21

เดือนกันยายน ในเมืองหนานโถวของเรา สถานที่ใกล้เคียงโรงเรียน ถือว่าเป็นเขตประสบภัยขั้นร้ายแรง ตึกรามบ้านช่องถล่ม มีแต่ซากปรักหักพังเต็มไปหมด ไม่มีน้ำ ไม่มีไฟฟ้า โทรศัพท์ก็ตัดขาด ไม่มีใครกล้าอยู่บนตึกสูง ต่างก็หนีลงมาอาศัยในเต็นท์กลางแจ้ง ส่วนฉันและครอบครัว ก็ทิ้งบ้านที่อยู่บนชั้น 6 ลงมาอาศัยในห้องเรียนในตอนกลางคืน (โชคดีที่ตึกไม่ถล่ม)

ขณะนั้นโรงเรียนต้องหยุดการเรียนการสอน สภาพในเขตประสบภัยพิบัติมีแต่เศษซากปรักหักพัง ลับสนุ่นวาย ช่วงเช้าพวกเราไปเป็นอาสาสมัครทุกหนแห่ง บอกตามตรง ฉันเองก็ยังไม่รู้เลยว่าเด็กในชั้นประสบภัยบ้างหรือไม่ จนกระทั่งฉันได้แวะกลับไปที่บ้าน จึงได้ยินเสียงฝ่ามือความในเครื่องบันทึกเสียงโทรศัพท์ ซึ่งโทร. มาหลายครั้งหลายหนเพื่อถามว่า “ครูครับ ครูไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับ...ผมถึงจักรยานไปหาครูทุกที่ แต่ไม่พบครูเลย ครูครับ ครูไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับ” นั่นคือเสียงของจินเจิง ซ่างเป็นเสียงที่น่ารักและอบอุ่นเสียนี้กระไร

สองวันถัดมา จินเจิงถึงจักรยานมาที่โรงเรียน มาพบโดยบังเอิญว่าฉันอาศัยอยู่ในห้องเรียน เขาดีใจมาก พอเห็นว่าในห้องเรียนไม่มีน้ำ ก็รีบกลับบ้านไปเข้าแถวรอรับน้ำข้างทาง จากนั้นก็แบกน้ำถังใหญ่มาให้ฉันที่ห้องเรียน

วันต่อมา เมื่อฉันตื่นมาตั้งแต่หกโมงเช้า ก็พบว่าบนขอบหน้าต่างนอกห้องเรียนมีข้าวต้มร้อนกรุ่นหนึ่งชามใหญ่วางอยู่ ตอนที่ยังกำลังมองหาว่าใครเป็นผู้นำข้าวต้มมาวางไว้นั้น ก็เลื้อยไปเห็นแต่เพียงเงาของใครคนหนึ่งเดินละจากมุมห้องทำงานไกลออกไป ฉันไม่เห็นหน้าค่าตาของเขาคอนั้น แต่ก็รับน้ำใจดีๆ ของเขาเอาไว้ด้วยการกินข้าวต้มร้อนๆ ชามนั้นอย่างเต็มใจ

รุ่งขึ้น พอตื่นขึ้นมาแต่เช้าตรู่และเปิดประตู ก็พบว่าไม่มีใครวาง ข้าวต้มร้อนๆ ไว้บนอกห้องเรียนอีก แต่คราวนี้ฉันได้เจอเขาเข้าพอดี เป็นจินเจิงนั่นเอง และเป็นคนคนเดียวกับที่ฉันคิดเอาไว้ในใจ ฉันจึงถามเขาว่า “จินเจิง ข้าวต้มนี้ เธอเอามาให้ครูหรือจ๊ะ” จินเจิงพยักหน้า

ฉันถามต่อว่า “ข้าวต้มนั้นเอามาจากที่ไหนล่ะ”

จินเจิงกล่าวอย่างเหนียมอายว่า “ครูครับ...คือผม...ไปยืนเข้าแถว รอตตั้งแต่ตีห้าเพื่อขอข้าวต้มจากคนอื่นมาครับ”

ตอนนี้ฉันน้ำตาเริ่มขึ้นมากับปล้น

เด็กน้อยเอ๋ย ขอบใจมากนะ ขอบใจจริงๆ ที่ตื่นตั้งแต่เช้าไปรอ เข้าแถวยาวเหยียดแล้วนำข้าวต้มร้อนกรุ่นซามใหญ่ที่เต็มไปด้วย ความรักมามอบให้ครู

ข้าวต้มผัดจิตซิดซามนี้เป็นข้าวต้มที่หอมอร่อยที่สุดเท่าที่ครู ได้เคยกินมาในชีวิต

.....

“ครูครับ...ผมไปยื่นเข้าแถวรอตั้งแต่ตีห้าเพื่อขอข้าวต้มจากคนอื่น
มาครับ”

กำลังใจหายบ่

ขณะที่คุณครูหนึ่งหม่ยอิงซึ่งเป็นเพื่อนรักของผมเล่าเรื่องจริงเรื่องนี้ให้ฟังนั้น ทำให้ผมนึกถึงจิตวิทยาการศึกษาว่า มีศาสตร์ที่เรียกว่า **‘การรักษาแบบจุดประกายสว่าง’** ในเมื่อเด็กและทุกคนต่างมีประกายสว่างในชีวิต ครูและพ่อแม่ก็ต้องพยายามตระหนักรู้ถึงสิ่งนี้ พร้อมกับนำมาให้กำลังใจ ชมเชย และให้เด็กๆ ได้มีโอกาสแสดงออก ทำให้พวกเขาได้จุดประกายที่ส่องสว่างมากยิ่งขึ้นในชีวิตของตนเอง

อันที่จริงแล้ว การศึกษาก็คือการจุดตะเกียงในใจของเด็ก และจุดประกายความหวังของเด็กมิใช่หรือ?

การสอนด้วยความรักนั้นไม่เรียกร้องให้อีกฝ่ายเปลี่ยนแปลงทันที รักนั้นต้องลงทุน เราต้องลงทุนความห่วงใย ความอดทน และความมั่นใจ ให้เด็กได้เห็นแสงสว่างและความสามารถของตนเอง

คนทุกคน แม้กระทั่งเด็กก็ล้วนหวังว่าจะได้รับความสำคัญ การยอมรับ และความเชื่อถือ ขอเพียงเราตาถึงก็จะสามารถเปลี่ยนน้ำพยศให้กลายเป็นน้ำพันธุดี ขอเพียงคุณครูมีความอดทน และมีใจโอบอ้อมอารี เด็กเกะมะเหรกเกรก็จะกลายเป็นเพชรได้เช่นกัน

“สองวันในชีวิตที่เราไม่สามารถทำอะไรได้เลย
คือเมื่อวานนี้กับวันพรุ่งนี้
มีเพียงวันเดียว
เป็นวันที่ดีที่สุดที่เราสามารถทำอะไรก็ได้
นั่นคือวันนี้”

ดาไลลามะ

